

LÉKA GÉZA

Elforr a hó

*Hetek óta alig írtál,
piszkálgatod csak a verset.
Hűl a szíved, romos kőszál,
ülsz, mint akit vasra vertek.*

*Karácsony jön pedig, ünnep,
leborulnál poklodon is.
Hangszámaid megfeszülnek,
minden szavad szürke: hamis.*

*Szemed csak, mi lángol, éget,
tüllát misén, úrvacsorán.
Elforr a hó, ahogy nézed,
s fölmagzik az árvacsalán.*

Hibernált baza

*Immár
bevallhatod,*

*hogy szólsz,
hogy beszélgetsz,
hogy motyogsz*

*ehhez az istenverte
télhez,*

*szemed vak jegére
dermednek a tájak*

*és vacogsz,
dideregsz,*

mélyhűtőd hazádat,

*nehogy
megárasszon,*

ha bújdosó véred

*forró,
hű sebedhez*

egyszer visszatéved.

Két haiku

TÉL

*Harcol a kóró.
Magát beásta, vár a
tulipán-ezred.*

JÉZUS

*Keresztet bontok,
szegre akasztlak, Atyám:
kiöregedtem.*